

ΠΕΡΙ ΑΥΤΙΣΜΟΥ

Τεύχος 59
Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2014

Μία πόρτα σε κάτι νέο ανοίγει για σένα...

Συντακτική επιτροπή:

- Λάσκαρη Χριστίνα
- Παπαβασιλείου Έλενα
- Στέιμαν - Κοκκαλίδου Μαρέικε –
Παιδοψυχολόγος

Σύνταξη - Επιμέλεια:

Βαρσάκη Σταυρούλα

Ιδιοκτήτης:

Στέιμαν - Κοκκαλίδου Μαρέικε

Εκδότης:

Στέιμαν - Κοκκαλίδου Μαρέικε

Επωνυμία: «Περί Αυτισμού»

Έδρα:

Ελλησπόντου 22, Καλαμαριά

Διεύθυνση αλληλογραφίας:

Ελλησπόντου 22, Καλαμαριά, Τ.Κ. 55132

Τηλέφωνα επικοινωνίας:

2310- 450941 & 6940402054

Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο:

ypostirixigoneon@gmail.com

Ιστοσελίδα: www.kyg.gr

Μήνας - Τεύχος:

Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2014,
59^ο τεύχος

Ετήσια συνδρομή:

25 ευρώ - στο λογαριασμό 483-002121-
042164 Alpha Bank (STEEMAN MARIA
EUGENI KORN)

Προθεσμία για συμμετοχή στο επόμενο
τεύχος: 15/2/2015

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ.....1

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ Σ. ASPERGER.....2

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΥΤΙΣΜΟ...8

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ.....10

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ SONRISE.....13

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ.....15

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Το Κέντρο Υποστήριξης Γονέων έχει ως σκοπό να προσφέρει κατανόηση και στήριξη σε γονείς (παιδιών με αυτισμό, άλλες διαταραχές ή προβλήματα συμπεριφοράς), και να τους δείξει καινούριους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων των παιδιών, ώστε να τους ενισχύσει στο γονεϊκό ρόλο και να χαίρονται (πάλι) τα παιδιά τους.

Δίνει ουσιαστική, συστηματική ενημέρωση και εκπαίδευση σε γονείς, ώστε να αποκτήσουν τις απαραίτητες ικανότητες για να παροτρύνουν οι ίδιοι την επιθυμητή συμπεριφορά στα παιδιά τους και να βελτιώσουν τις σχέσεις ανάμεσα τους.

Η εκπαίδευση και υποστήριξη γονέων γίνεται με μεθοδικό και πρακτικό τρόπο, και δίνει την δυνατότητα στο γονιό να εφαρμόζει, αυτό που μαθαίνει, καθημερινά με το παιδί του, με σκοπό να διαφοροποιείται σταδιακά η αντιμετώπιση του.

*Μαρίκε Στέιμαν – Κοκκαλίδου
Εξελικτική κλινική ψυχολόγος,
πτυχ. Παν. Άμστερνταμ*

Γράμμα στο γιο μου...

Αγαπημένε μου,

Το μόνο που θέλω για δώρο τα Χριστούγεννα που έχει δοθεί ήδη από την ημέρα που μπήκες στη ζωή μου και με ευλόγησες με την όμορφη παρουσία σου!

Η μαμά σου

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ASPERGER

*«Έχουν τα παιδιά σας ξεσπάσματα θυμού,
όταν δε γίνεται αυτό που θέλουν;»*

Τα παιδιά μπορούν να εκφραστούν όμορφα με τόσους πολλούς τρόπους, όμως πολλές φορές ένας συνηθισμένος τρόπος για τα παιδιά να εκφραστούν όταν δεν παίρνουν αυτό που θέλουν είναι το ξέσπασμα. Ακόμα κι αν υπάρχει μόνο ένα «όχι» που προέρχεται από εμάς η διαμαρτυρία του παιδιού μπορεί να γίνει πολύ έντονη και να έχει πολλές εκδοχές: γκρίνια, κλάμα, κραυγές, θρήνος, ρίχνοντας τον εαυτό τους στο πάτωμα, χαστούκια, το δάγκωμα κ.λπ.

Γιατί όμως το παιδί επικοινωνεί με αυτόν τον τρόπο;

Επειδή πολύ απλά είναι ο μόνος τρόπος που λειτουργεί!

Τα παιδιά που χρησιμοποιούν αυτή τη μορφή επικοινωνίας είναι γιατί κάποια στιγμή στο παρελθόν έχουν πάρει αυτό που ήθελαν με αυτόν τον τρόπο. Για να αποφύγουν, πολλοί γονείς το έντονο ξέσπασμα αντιδρούν καλύπτοντας τις επιθυμίες του παιδιού. Για παράδειγμα, αν το παιδί θέλει ένα μπισκότο, μπορεί να πείτε "δεν σου δίνω άλλο"... Όταν όμως αρχίσετε να βλέπετε τα δάκρυα να αναβλύζουν στα μάτια του, τότε ανταποκρίνεστε γρήγορα προσφέροντας μια χούφτα μπισκότα για να αποτρέψετε ένα πιθανό ξέσπασμα!

Το ξέσπασμα 'tantrum' δίνει στο παιδί μια αίσθηση ελέγχου που χρειάζεται προκειμένου να αντιμετωπίσει ένα κόσμο που αισθάνεται ότι είναι εκτός ελέγχου. Με τα ξεσπάσματα όχι μόνο παίρνουν αυτό που θέλουν πιο γρήγορα αλλά αποκτούν και μια αίσθηση ελέγχου πάνω στους άλλους ανθρώπους.

Γιατί «τροφοδοτούμε» το ξέσπασμα;

Όλα έχουν άμεση σχέση με την στάση μας και την οπτική που βλέπουμε την κατάσταση. Όταν εμείς οι ίδιοι αισθανόμαστε λυπημένοι, θυμωμένοι, αγχωμένοι, ένοχοι και νευρικοί εξαιτίας αυτού που πιστεύουμε ότι βιώνει με το ξέσπασμα το παιδί μας.

Εδώ είναι μερικές λανθασμένες αντιλήψεις που έχουν οι γονείς πριν ολοκληρώσουν την εκπαίδευσή και να μάθουν τα εργαλεία του The Son-Rise Program®:

- Είναι ευθύνη μου ως γονέας να κάνω το παιδί μου ευτυχισμένο.
- Λυπάμαι για το παιδί μου, γιατί έχει ειδικές ανάγκες.
- Οι άλλοι θα με κρίνουν ως κακό γονιό αν το παιδί μου κλαίει.
- Δεν θέλω το παιδί μου να πιστεύει ότι δεν το αγαπούν.
- Η σκέψη ότι το παιδί σας είναι έντονα δυσαρεστημένος όταν έχει ξέσπασμα είναι τελείως λανθασμένη.

Εγκαταλείψτε το παλιό σας τρόπο σκέψης και να δοκιμάσετε κάτι νέο:

- Υπάρχει πάντα ένας λόγος για να απαντήσετε "όχι". Σκεφτείτε το - λέτε "όχι", γιατί νοιάζεστε για το παιδί σας. Δεν είναι ωφέλιμο να τρώνε μπισκότα αντί για το δείπνο, να παρακολουθούν πάρα πολύ τηλεόραση, να τρέχει έξω στο δρόμο, χωρίς ρούχα, να τρώνε από το χρώμα του τοίχου (όλα αυτά είναι αληθινές ιστορίες) κλπ. Τα όρια είναι πράξη αγάπης.

Να θυμάστε ότι τα ξεσπάσματα "tantruming" είναι μια μορφή επικοινωνίας. Έχω δει ένα παιδί να πάει από ένα μεγάλο ξέσπασμα, σ' ένα χαμόγελο σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Η άρνηση και τα όρια δεν είναι ένα πρόβλημα είναι μια ευκαιρία να μάθουμε στο παιδί πώς να χειρίζεται ήρεμα και εύκολα το «όχι» ως αποτέλεσμα αυτό θα το ωφελήσει για το υπόλοιπο της ζωής του. Τελικά, μπορείτε να διδάξετε το παιδί σας να είναι ήρεμο, ακόμα και αν δεν πάρει αυτό που θέλει.

- Η διάγνωση του παιδιού σας δεν είναι μια αδυναμία! Το αίσθημα ενοχής και λύπης απέναντι στο παιδί, το μόνο που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα είναι να βάλει το παιδί σας στην θέση του δικτάτορα που θα επιβάλλει τις επιθυμίες του όσο παράλογες και αν είναι.

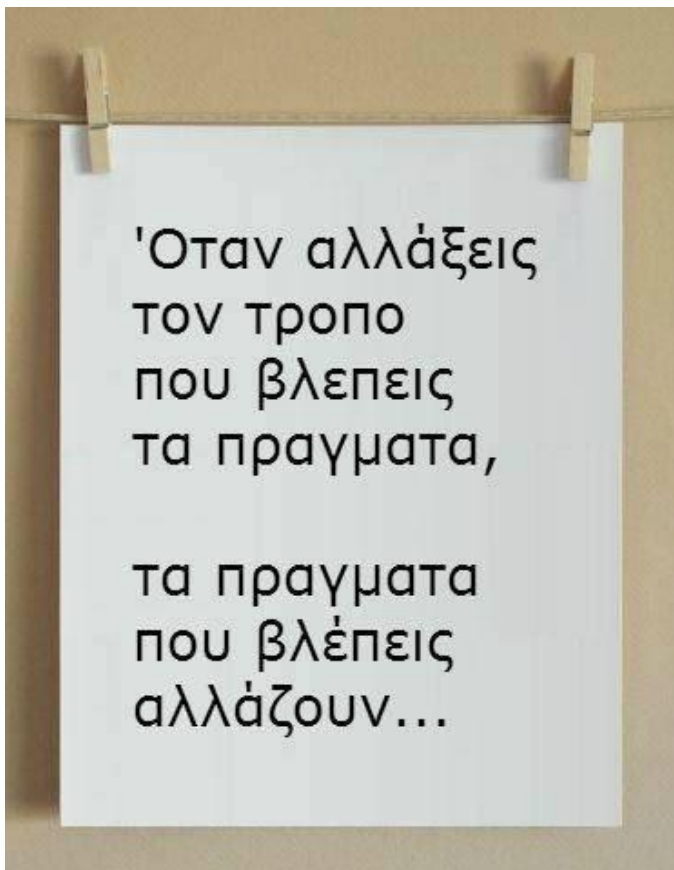
- Η αγάπη για το παιδί σας θα σας βοηθήσει να μείνετε ήρεμοι ώστε να γίνει σαφές στο παιδί πως με τα ξεσπάσματα θυμού δεν θα γίνει αποδεκτή η επιθυμία του. Σκεπτόμενοι ότι συμπεριφέρεστε με κίνητρο την αγάπη και το όφελος του παιδιού σας θα τροφοδοτηθείτε με δύναμη για να συνεχίσετε την προσπάθεια να χτίσετε μια οριοθετημένη σχέση αγάπης μαζί του.

Εξηγήστε με όμορφο τρόπο στο παιδί σας την αλήθεια ως προς το γιατί θέλετε να βάλετε αυτό το όριο. Για παράδειγμα... "Σ 'αγαπώ, γλυκιά μου και άλλο ένα μπισκότο δεν θα ήταν ωφέλιμο για το σώμα σου. Μπορείς αν θες να κλάψεις, να διαμαρτυρηθείς όμως δεν θα σου δώσω άλλο ."

Πράττοντας με αυτό τον τρόπο σιγά-σιγά το παιδί γίνεται πιο ώριμο. Εσείς δεν χρειάζεται να προσφέρετε κάτι για να σταματήσει το κλάμα γι' αυτό μην αφήνετε το ξέσπασμα επηρεάζει την αντίδραση σας. Μια γλυκιά εξήγηση είναι αρκετή , με αυτόν τον τρόπο θα βοηθήσετε το παιδί σας να καταλάβει ότι η δραματική διαμαρτυρία του , δεν μπορεί να αλλάξει την απόφαση σας.

Αγαπήστε το παιδί σας με τα ξέσπασμα που δημιουργεί για να διεκδικήσει αυτό που θέλει για τον εαυτό του. Να θυμάστε όμως, όταν δεν υποκύπτουμε σε παράλογες αντιδράσεις είναι μια πράξη αγάπης προς το παιδί. Αν είστε την ώρα του ξεσπάσματος στο playroom Πρόγραμμα Son-Rise, μπορείτε απλά να παίξετε μόνοι σας στη γωνία, φυσώντας φούσκες μέχρι το παιδί σας ηρεμήσει τον εαυτό του. Αν πλένετε τα πιάτα, κρατήστε ένα αίσθημα αγάπης στη σιωπή σας. Να γίνεται η ηρεμία και η σταθερότητα μέσα στην καταιγίδα τους...

Τα όρια είναι μια πράξη αγάπης... ◀

Susan Humphries
Son-Rise Program® Teacher
Autism Treatment Center of America®

Μετάφραση
Έλενα Παπαβασιλείου

**Η ζωή είναι μικρή. Ζήσε την.
Η αγάπη είναι σπάνια. Άδραξέ την.
Ο θυμός είναι κακός. Παράτησε τον.
Ο φόβος είναι απαίσιος. Αντιμετώπισέ τον.
Οι αναμνήσεις είναι γλυκές. Απόλαυσέ τες!**

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΥΤΙΣΜΟ.

Επικοινωνία

Η επικοινωνία είναι ένα μεγάλο θέμα στον αυτισμό. Επειδή το παιδί δεν επικοινωνεί σωστά – δεν καταλαβαίνει ή δεν δίνει σημασία στον προφορικό λόγο, δεν μιλάει ακόμα, δεν ζητάει ή ζητάει με διαφορετικό τρόπο – νομίζουμε ότι δεν ξέρει να επικοινωνεί. Στις περισσότερες περιπτώσεις και οι γονείς δεν του δείχνουν πώς να επικοινωνεί αποτελεσματικά, νομίζοντας ότι δεν πρόκειται να καταλάβει.

Χωρίς εξαίρεση όλα τα παιδιά μπορούν να μάθουν να επικοινωνούν. Δεν χρειάζεται ένα παιδί να έχει προφορικό λόγο για να αποκτήσει ικανοποιητική επικοινωνία. Φυσικά ο στόχος είναι το παιδί να αποκτήσει λόγο κάποια στιγμή, αλλά υπάρχουν πολλά παιδιά που δεν φτάνουν σ' αυτό το σημείο.

Το παιδί που δεν έχει ακόμα λόγο, μπορεί να μάθει να επικοινωνεί με κάρτες. Βέβαια η συνέπεια των γονιών παίζει κύριο ρόλο εδώ. Το παιδί δεν μαθαίνει να δίνει μια κάρτα για να πάρει πχ. ένα πατατάκι, αλλά μαθαίνει ότι πρέπει να πλησιάζει έναν άνθρωπο και με την κάρτα να του δείξει (= να πει) τι θέλει. Η κάρτα σημαίνει: «Μαμά, θέλω πατατάκι». Δεν χρειάζεται να γκρινιάζει, ούτε να στέκεται μπροστά στο νεροχύτη, ούτε να το ανεβάζουν οι γονείς επάνω στο πάγκο για να πάρει μόνο του ο, τι θέλει. Είναι τόσο απλό και αποτελεσματικό. Σταδιακά το παιδί θα αποκτήσει ένα ρεπερτόριο από πολλές κάρτες. Έτσι κάθε στιγμή μπορεί να δείξει τις ανάγκες του.

Υπάρχουν παιδιά που δεν ξεχωρίζουν εικόνες. Σ' αυτή την περίπτωση χρησιμοποιούμε αντικείμενα. Ένα κουταλάκι μπορεί να σημαίνει 'φαγητό', ένα ποτηράκι 'νερό', ένα κομματάκι από μπουρνούζι 'μπάνιο'.

Με τον ίδιο τρόπο θα θέλαμε να ενημερώνουμε το παιδί για γεγονότα που πρόκειται να γίνουν. Δεν έχει σημασία αν έχει προφορικό λόγο ή όχι. Μπορούμε να βρούμε (οπτικό) τρόπο να δείξουμε στο παιδί το πρόγραμμα. Ειδικά όταν υπάρχουν προβλήματα συμπεριφοράς, είναι ουσιαστικό να σκεφτόμαστε με ποιον τρόπο μπορούμε να ενημερώσουμε το παιδί για αυτό που δεν καταλαβαίνει προφανώς.

Ο Παναγιώτης γκρινιάζει πολλή ώρα το μεσημέρι μέχρι να πάει στο απογευματινό του πρόγραμμα. Δεν ξέρει τι ώρα θα πάνε εκεί. Εδώ ένα κουδούνι μπορεί να κάνει θαύματα. Ο Παναγιώτης μπορεί να μάθει, ότι μόλις χτυπήσει το κουδούνι, θα βάλει τα παπούτσια του. Έτσι δεν χρειάζεται να γκρινιάζει, αλλά θα γίνει αυτόνομος.

Η Χριστίνα δεν είχε λόγο. Η μητέρα ήξερε για το ΜΑΚΑΤΟΝ, αλλά πίστευε πως η κόρη της δεν θα μπορούσε να το μάθει. Ξεκινώντας με πατατάκια – για κάθε πατατάκι έπρεπε να δώσει την συγκεκριμένη κάρτα-μέσα σε πέντε λεπτά το έμαθε!

Ο Μανόλης έμαθε να διαβάσει το πρόγραμμά του. Η μητέρα κολλούσε καθημερινά τις κάρτες με τη σειρά στον τοίχο, που απεικόνιζαν τα γεγονότα της ημέρας. Πρωινό, λογοθεραπεία, παιχνίδι, σχολείο, πρωινό, ύπνος, κλπ. Εκείνος είχε το κουτάκι με τις κάρτες, για να ζητήσει ο, τι ήθελε. Μια μέρα η μητέρα είχε κάνει το πρωινό του πρόγραμμα: πρωινό, σχολείο, εργοθεραπεία, φαγητό, ύπνο. Όταν το είδε, ξεκόλλησε την κάρτα του σχολείου και έβαλε αυτή του πάρκου στη θέση της!

Επισκεπτόμουν τον Μανόλη το μεσημέρι, όταν γυρνούσε κουρασμένος από την εργοθεραπεία. Πολλές φορές έπεφτε στο κρεβατάκι του αμέσως, αλλά η μητέρα του κι εγώ θέλαμε να ασχοληθούμε μαζί του έστω για λίγο και επίσης θέλαμε να φάει το μεσημεριανό του πριν κοιμηθεί. Κάθε φορά ήταν πρόβλημα. Όταν φτιάξαμε εικόνες, που έδειξαν: παιχνίδι, φαγητό, ύπνος, το κατάλαβε και δεν πήγαινε πια στο κρεβάτι του.

Ο Κοσμάς έμαθε να μου δίνει ένα κουταλάκι όταν ήθελε να φάει κάτι και ένα ποτήρι για νερό. Μια μέρα δεν βρήκε τίποτα να φάει στο σπίτι. Πήρε ένα μαχαίρι από το συρτάρι και το έδωσε στην μητέρα του. Εκείνος γενίκευσε καλύτερα από εκείνη!

Ο Μιχάλης έκανε κάθε μέρα μια σκηνή θυμού, όταν ο πατέρας γυρνούσε από την δουλειά, επειδή ήθελε επί τόπου να πάει βόλτα. Η εικόνα 'μπαμπάς με μπουφάν στην πόρτα' σήμαινε γι' αυτόν 'βόλτα'. Η μητέρα τράβηξε φωτογραφίες: 1. ο μπαμπάς παρκάρει κάτω από το σπίτι, 2. ο μπαμπάς φοράει μπουφάν στην πόρτα, 3. ο μπαμπάς τρώει, 4. ο μπαμπάς κοιμάται, 5. αυτοκίνητο = βόλτα. Ο Μιχάλης το κατάλαβε με την πρώτη ήδη μέρα που η

μητέρα του έδειξε την σειρά των πραγμάτων. Τώρα ήξερε πότε θα γίνει η βόλτα του και μπορούσε να περιμένει.

Η μητέρα του Κωνσταντίνου αντιμετώπιζε καθημερινά την ίδια δυσκολία να καταφέρει το γιο της να αλλάξει τα ρούχα του και να φοράει τις πιτζάμες του μόλις ερχόταν σπίτι μετά το σχολείο. Δύο ώρες της έπαιρνε να τελειώσει αυτή την διαδικασία, με πολλή πίεση και νεύρα. Ο Κωνσταντίνος ήταν δέκα χρονών και ήξερε να διαβάζει. Έφτιαξα ένα μικρό βιβλιαράκι για αυτόν. Εικόνα 1: βγάζω παπούτσια, 2. βγάζω παντελόνι, 3. βγάζω μπλούζα, 4. φοράω τις πιτζάμες παντελόνι, 5 φοράω πιτζάμες μπλούζα, 6, φοράω παντόφλες. Όπως στο παράδειγμα του Μιχάλη, η μητέρα του έδειξε το βιβλιαράκι μόνο μια φορά και την δεύτερη μέρα το ζήτησε μόνος του. Δεν υπήρχε πλέον πρόβλημα στο να αλλάξει ρούχα! ◀

*Μαρέικε Στέιμαν – Κοκκαλίδου
Εξελικτική κλινική ψυχολόγος,
πτυχ. Παν. Άμστερνταμ*

Ο Παναγιώτης είναι ένας ανερχόμενος καλλιτέχνης. Για να απολαύσετε περισσότερα έργα του επισκεφτείτε την ιστοσελίδα Panagiotis TuxPaint:

<https://plus.google.com/photos/103852559026093833859/albums/5840306203287380241>

Μία ιστορία...*Τα φαινόμενα απατούν!*

«Καθώς στεκόταν μπρος στην τάξη της την Ε' δημοτικού, την πρώτη ημέρα του σχολείου η κυρία Τζοβάννα είπε στα παιδιά ένα ψέμα. Όπως οι περισσότερες δασκάλες, κοίταξε τους μαθητές της και είπε ότι τους αγαπούσε όλους το ίδιο. Αλλά αυτό ήταν αδύνατον, διότι εκεί στην μπροστινή σειρά, βυθισμένο στο κάθισμά του ήταν ένα μικρό αγόρι, ο Μάνος Μανούσος. **Η κυρία Τζοβάννα είχε παρακολουθήσει τον Μάνο την προηγούμενη χρονιά και είχε προσέξει ότι ο Μάνος δεν έπαιζε καλά με τα άλλα παιδιά.** Τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα. Πάντα φαινόταν ότι χρειαζόταν μπάνιο. Και ο Μάνος μπορούσε να είναι πολύ δυσάρεστος. Στο σχολείο που δούλευε η κυρία Τζοβάννα έπρεπε να επιθεωρήσει του κάθε μαθητού το ιστορικό. **Άφησε του Μάνου το ιστορικό να το διαβάσει τελευταίο. Όταν όμως διάβασε το ιστορικό που έγραφαν οι προηγούμενες δασκάλες έμεινε έκπληκτη!**

Η δασκάλα της Α' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος είναι ένα φωτεινό παιδί με έτοιμο πάντα το χαμόγελο. Κάνει τις εργασίες του σωστά και προσεγμένα, και έχει καλούς τρόπους. είναι χαρά να τον έχουμε κοντά μας».

Η δασκάλα της Β' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος είναι άριστος μαθητής. **Αγαπητός από τους συμμαθητές του, αλλά φαίνεται προβληματισμένος εξ αιτίας της μητέρας του που έχει μια ανίατη ασθένεια, η ζωή στο σπίτι θα είναι δύσκολη».**

Η δασκάλα της Γ' δημοτικού έγραφε: «Ο θάνατος της μητέρας του ήταν πολύ σκληρός και οδυνηρός για αυτόν. Προσπαθεί να κάνει καλά τις εργασίες του, αλλά ο πατέρας του δε δείχνει πολύ ενδιαφέρον. Η ζωή του σπιτιού σύντομα θα τον επηρεάσει εάν δε παρθούν ορισμένα μέτρα».

Η δασκάλα της Δ' δημοτικού έγραφε: «Ο Μάνος έχει αποσυρθεί και δεν δείχνει ενδιαφέρον για το σχολείο. **Δεν έχει πολλούς φίλους και πολλές φορές κοιμάται στην τάξη».**

Διαβάζοντας όλα αυτά η κυρία Τζοβάννα κατάλαβε το πρόβλημα και ντράπηκε πολύ για τον εαυτό της. Αισθάνθηκε ακόμη χειρότερα, όταν

οι μαθητές της της έφεραν χριστουγεννιάτικα δώρα. Όλα ήταν διπλωμένα σε πολύχρωμα χαρτιά με ωραίους φιόγκους, εκτός από του Μάνου. Το δώρο του ήταν άγαρμπα διπλωμένο σε μια καφετιά χοντρή σακούλα του μανάβη. **Η κυρία Τζοβάννα δυσκολεύτηκε να το ανοίξει εν μέσω των άλλων δώρων.** Μερικά παιδιά άρχισαν να γελάνε όταν έβγαλε από τη σακούλα ένα βραχιόλι που λείπανε μερικές από τις ψεύτικες αδαμάντινες χάντρες και ένα μπουκάλι ένα τέταρτο γεμάτο άρωμα. Αλλά έπνιξε τα γέλια των μαθητών καθώς είπε θαυμαστικά πόσο όμορφο ήταν το βραχιόλι φορώντας το στο χέρι της και βάζοντας μερικές σταγόνες στον καρπό του χεριού της. **Ο Μάνος έμεινε λίγο παραπάνω στο σχολείο στο σχόλασμα για να πει «κυρία Τζοβάννα σήμερα μυρίζατε όπως ακριβώς μύριζε η μαμά μου».** Όταν έφυγαν τα παιδιά έκλαιγε για περίπου μισή ώρα.

Από εκείνη την ημέρα η κυρία σταμάτησε να διδάσκει ανάγνωση, γραφή και αριθμητική. Έδειχνε ιδιαίτερη προσοχή στο Μάνο. Καθώς δούλευε μαζί του το μυαλό του ζωντάνευε. Όσο πιο πολύ τον ενθάρρυνε τόσο πιο γρήγορα ανταποκρινόταν. Έως το τέλος του χρόνου ο Μάνος είχε γίνει ένα από τα πιο έξυπνα παιδιά της τάξης του, και παρόλο το ψέμα ότι θα αγαπούσε όλα τα παιδιά το ίδιο η κυρία Τζοβάννα ευνοούσε τον Μάνο ιδιαίτερα.

Μετά από ένα χρόνο βρήκε ένα σημείωμα κάτω από την πόρτα της. Ήταν από τον Μάνο. **Της έλεγε ότι ακόμη ήταν η καλύτερη δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του.** Πέρασαν έξι χρόνια πριν πάρει άλλο σημείωμα από τον Μάνο. Της έγραφε ότι τελείωσε το Λύκειο και ήταν τρίτος στην τάξη του, και ότι ακόμη ήταν η καλύτερη δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του. Μετά τέσσερα χρόνια πήρε άλλο ένα σημείωμα που της έλεγε ότι παρόλο που τα πράγματα ήταν αρκετά δύσκολα κατάφερε να επιμείνει και να συνεχίσει τις σπουδές του, **και ότι σύντομα θα αποφοιτούσε από το πανεπιστήμιο με τις μεγαλύτερες διακρίσεις.** Την διαβεβαίωνε ότι αυτή ήταν η πιο αγαπητή δασκάλα που είχε σε όλη του την ζωή. Πέρασαν ακόμη τέσσερα χρόνια και έφτασε ακόμα άλλο ένα γράμμα. **Αυτή τη φορά εξηγούσε ότι αφού πήρε το δίπλωμά του αποφάσισε να προχωρήσει πιο πολύ και να κάνει διδακτορικό.** Στο γράμμα εξηγούσε ότι αυτή παρέμεινε η πιο καλή και αγαπητή δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του. Μα τώρα το όνομά του ήταν πιο μακρύ Dr. Εμμανουήλ Σ. Μανούσος.

Η ιστορία δεν τελείωνε εκεί. Υπήρξε ακόμη ένα γράμμα εκείνη την άνοιξη. Ο Μάνος της ανακοίνωνε ότι είχε γνωρίσει μια υπέροχη κοπέλα την οποία θα παντρευόταν. Της εξηγούσε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει πριν μερικά χρόνια και αναρωτιόταν αν θα συμφωνούσε να παραβρεθεί στο γάμο και να καθόταν στη θέση της μητέρας του γαμπρού. Βεβαίως η κυρία Τζοβάννα δέχτηκε. Στο γάμο φορούσε εκείνο το βραχιόλι που της είχε δωρίσει κάποια Χριστούγεννα -χρόνια πίσω. Ναι, εκείνο το βραχιόλι που έλειπαν οι αδαμάντινες πέτρες. Και βεβαιώθηκε ότι φορούσε το ίδιο άρωμα που θυμόταν ότι φορούσε η μητέρα του Μάνου στα τελευταία τους Χριστούγεννα μαζί. Όταν συναντήθηκαν αγκαλιάστηκαν με στοργή. Ο κ. Μανούσος ψιθύρισε στο αυτί της κυρίας Τζοβάννας «Σας ευχαριστώ κυρία Τζοβάννα που πιστεύατε σε μένα. Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που με κάνατε να νιώθω σπουδαίος και μου δείξατε πως εγώ μπορούσα να διαφέρω». Η κυρία Τζοβάννα με δάκρυα στα μάτια ψιθύρισε: «Μάνο μου λάθος κατάλαβες. Εσύ ήσουν που δίδαξες σε εμένα πώς να διαφέρω. Δεν ήξερα πώς να διδάσκω μέχρι που σε γνώρισα». ◀

Τα Νέα του Son-Rise

Μία μητέρα γράφει...

Η Μαρέικε μου!

Όταν πήραμε την διάγνωση του αυτισμού, στην ηλικία 2,5 χρονών, ξεκινήσαμε όπως όλοι λογοθεραπεία. Δεν είδαμε καμία βελτίωση και μάλιστα διαπιστώσαμε πως το παιδί μας ζοριζόταν πολύ εκεί. Ήμασταν τυχεροί που μια γνωστή μας μας έστειλε στο θεραπευτικό παιχνίδι. Εκεί ενημερωθήκαμε για το πώς να αντιμετωπίσουμε τον Κωνσταντίνο και μας είπαν ότι θα είναι καλό και εμείς να παίζουμε μαζί του.

Ξεκινήσαμε το παιχνίδι λοιπόν και στο σπίτι, όσο μπορούσαμε. Δυσκολευτήκαμε πολύ στην αρχή. Ο πατέρας του πρότεινε να αναλάβει το παιχνίδι τα Σάββατα για να με απαλλάσσει μια μέρα, αλλά την πρώτη φορά που μπήκε στο δωμάτιο με τον Κωνσταντίνο βγήκε έξω κλαίγοντας μετά από είκοσι λεπτά.

Και εγώ δυσκολεύτηκα πολύ τον πρώτο χρόνο. Παρόλο που ο Κωνσταντίνος άρχισε να με κοιτάει όλο καλύτερα, έβλεπα συνέχεια το 'πρόβλημα' του. Όταν ήμουν μόνη μου μαζί του στο δωμάτιο, αντιλαμβανόμουν πολύ περισσότερο τον αυτισμό του, τις αυτιστικές συμπεριφορές και τις στερεοτυπίες. Χρειαζόμουν αρκετό καιρό να αποδεχτώ την κατάσταση και να μπορέσω να είμαι αποδοτική με τον Κωνσταντίνο. Βέβαια η εξέλιξη του μας γέμιζε χαρά. Με τον καιρό απέκτησε οπτική επαφή, λόγο και αμοιβαιότητα.

Τώρα ο Κωνσταντίνος, έξη χρονών πλέον, είναι σε δημόσιο νηπιαγωγείο. Προσαρμόστηκε καλά και συγκινούμαι ιδιαίτερα για το γεγονός ότι έχει φίλους. Περνάει καλά, κάνει τις εργασίες του, μαθαίνει τραγούδια. Ασχολούμαστε 4 χρόνια με την προσέγγιση του θεραπευτικού παιχνιδιού, και μάλιστα τα δύο τελευταία χρόνια με εντατικό πρόγραμμα (μια χρονιά 12 ώρες την εβδομάδα, την άλλη χρονιά 8).

Όταν ξεκινήσαμε νόμιζα ότι η θεραπεία θα κρατήσει περίπου τρεις μήνες. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα διαρκέσει χρόνια, αλλά όταν

κοιτάω πίσω μου, πρέπει να παραδεχτώ ότι ήταν πλούσια χρόνια, στα οποία κι εμείς προχωρήσαμε μαζί με τον Κωνσταντίνο. Σήμερα, όταν ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, κλαψούριζε και μου είπε: «Θέλω να παίξω με την Μαρέικε μου!»

Ελίνα

Νέα από το Κάλεσμα...

ΑΓΧΟΣ-ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να περιγράψω ακριβώς αυτό που νοιώθω για την πρώτη φορά που θα παίξω... Δεν ξέρω αν αυτό που αισθάνομαι είναι πραγματικά άγχος ή απλά αγωνία για μια άγνωστη κατάσταση με την οποία επρόκειτο να έρθω αντιμέτωπη . Ξέρω σίγουρα πως είμαι ιδιαίτερα ενθουσιασμένη και ανυπομονώ πάρα πολύ μέχρι να έρθει η στιγμή που θα μπω στο δωμάτιο και θα αντικρύσω το πρώτο μου παιδάκι. Έχω παίξει αμέτρητες φορές τόσο με τα ανίψια μου, τα μικρά μου ξαδερφάκια όσο και με άλλα παιδιά και γνωρίζω πόσο διασκεδαστικό είναι το παιχνίδι μαζί τους και πόσο το απολαμβάνουμε όλοι μας κάθε φορά που παίζουμε.... Τώρα όμως έχω να αντιμετωπίσω κάτι το τελείως άγνωστο.. ξέρω ότι από τη δική μου μεριά θα είναι ακριβώς το ίδιο θα το χαρώ και πάλι, θα το διασκεδάσω όπως και κάθε άλλη φορά (άλλωστε κατά τη γνώμη μου το παιχνίδι με τα παιδιά σου δίνει «ζωή», είναι μεγάλη απόλαυση να παίζεις μαζί τους) τι θα συμβεί όμως από τη μεριά του αυτιστικού παιδιού.? Θα καταφέρω να περάσει και αυτό εξίσου όμορφα... Αυτό ναι είναι κάτι που με απασχολεί ιδιαίτερα..

Σίγουρα υπάρχουν αρκετές σκέψεις μέσα στο μυαλό μου, οι οποίες με προβληματίζουν σχετικά με την πρώτη μου φορά. Μία από αυτές (και η μεγαλύτερη ομολογώ) έχει να κάνει με το αν καταφέρω να γίνω αρεστή από το παιδί... Αν καταφέρω έστω να του τραβήξω τη προσοχή. Θα μπορέσω λοιπόν να το κάνω να με συμπαθήσει ή τουλάχιστον να μη με αντιπαθήσει? Ξέρω πως δεν πρόκειται από τη πρώτη στιγμή να δείξει τον ανάλογο ενθουσιασμό που θα έδειχνε ένα μη αυτιστικό παιδί όταν συνειδητοποιεί ότι είναι η ώρα για παιχνίδι αλλά θα ήθελα πολύ να μπορέσω να κερδίσω έστω και ένα βλέμμα του..έτσι ώστε να καταλάβω πως δεν του έχω περάσει παντελώς απαρατήρητη και να μου δώσει με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα να συνεχίσω με μεγαλύτερο ζήλο και ενθουσιασμό.. Γιατί δεν σας κρύβω πως ένα από τα άγχη μου είναι το μη καταφέρω να του αποσπάσω τη προσοχή από κάτι που τυχόν έχει το ίδιο εστίασει.. Με φαντάζομαι λοιπόν να

προσπαθώ απεγνωσμένα για ώρα να σκαρφιστώ οτιδήποτε θα μπορούσε να φαντάζει ενδιαφέρον στα μάτια του, να προσπαθώ να βρώ οποιοδήποτε παιχνίδι μέσα στο δωμάτιο θα του τραβούσε τη προσοχή και να μην τα καταφέρνω (ε ναι λοιπόν τότε όσο και να μην το θέλω θα με πιάσει άγχος και διάφορες σκέψεις του τύπου «αν είμαι ικανή για κάτι τέτοιο» θα με κυριεύσουν). Έτσι λοιπόν όπως το έχω σχηματοποιήσει στο μυαλό μου το παιχνίδι με ένα αυτιστικό παιδί δεν θεωρείται ούτε εύκολη υπόθεση αλλά ούτε και κάτι το δεδομένο (μπορεί βέβαια να κάνω και λάθος, θα το δούμε στη πράξη). Επομένως δεν είμαι απόλυτα σίγουρη αν από την πρώτη κιόλας φορά θα καταφέρω να παίξω μαζί του/της ή αν θα έχω έστω κάποια από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα (τα οποία δεν είναι τίποτα παραπάνω από τα να καταφέρω να κάνω το παιδί να ασχοληθεί λίγο μαζί μου).

Επίσης ένα επιπλέον άγχος έχει να κάνει σχετικά με κάποιο απρόβλεπτο γεγονός που μπορεί να συμβεί κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, κάτι το οποίο δεν θα είμαι σε θέση να το αντιμετωπίσω. Όπως για παράδειγμα κάποια συμπεριφορά του παιδιού που δεν θα μπορέσω να τη χειριστώ κατάλληλα .

Ακόμη κάτι που με προβληματίζει άλλα όχι σε υπερβολικό βαθμό είναι το γεγονός ότι γνωρίζω πως κάποιος με παρακολουθεί πχ οι γονείς του παιδιού πίσω από τον καθρέφτη. Επομένως τουλάχιστον για τη πρώτη φορά δεν ξέρω αν θα καταφέρω να είμαι τόσο αυθόρμητη όσο θα ήθελα. Γιατί πέρα από το άγχος σχετικά με το αν καταφέρω να κερδίσω την εμπιστοσύνη του παιδιού τώρα προκύπτει και ένα επιπρόσθετο άγχος σχετικά με το αν θα καταφέρω να με αποδεχτούν και να με εμπιστευτούν οι ίδιοι οι γονείς.

Προς το παρόν αυτά είναι κάποια από τα ζητήματα που με απασχολούν σχετικά με την πρώτη μου επαφή με το παιδί ίσως στη πορεία να προκύψουν και άλλα ή να καταφέρω να εξαλείψω και τα ήδη υπάρχοντα... θα δείξει !! Αυτό που έχει σημασία τώρα είναι πως είμαι απίστευτα ενθουσιασμένη για το πρώτο μου παιχνίδι.... και πως όλες οι παραπάνω ανησυχίες μου είναι θέμα χρόνου να αντιμετωπιστούν!!! 😊

Χριστίνα Λάσκαρη

Κέντρο Υποστήριξης Γονέων

Το Κέντρο Υποστήριξης Γονέων έχει ως σκοπό να προσφέρει κατανόηση και στήριξη σε γονείς (παιδιών με αυτισμό, άλλες διαταραχές ή προβλήματα συμπεριφοράς), και να τους δείξει καινούριους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων των παιδιών, ώστε να τους ενισχύσει στο γονεϊκό ρόλο και να χαίρονται (πάλι) τα παιδιά τους.

Δίνει ουσιαστική, συστηματική ενημέρωση και εκπαίδευση σε γονείς, ώστε να αποκτήσουν τις απαραίτητες ικανότητες για να παροτρύνουν οι ίδιοι την επιθυμητή συμπεριφορά στα παιδιά τους και να βελτιώσουν τις σχέσεις ανάμεσα τους.

Η εκπαίδευση και υποστήριξη γονέων γίνεται με μεθοδικό και πρακτικό τρόπο, και δίνει την δυνατότητα στο γονιό να εφαρμόζει, αυτό που μαθαίνει, καθημερινά με το παιδί του, με σκοπό να διαφοροποιείται σταδιακά η αντιμετώπιση του.

Κέντρο Υποστήριξης Γονέων
Ελλησπόντου 22, Καλαμαριά
Τηλ. 2310- 450941
Internet site: www.kyg.gr
E- mail: ypostirixigoneon@gmail.com